

Juraj Červenák

Diablova pevnosť

Dobrodružstvá kapitána Báthoryho 3

Diablova pevnost'

Juraj
ČERVENÁK

**Diablova
pevnosť**

**DOBRODRUŽSTVÁ
KAPITÁNA BÁTHORYHO**

slovar

Text © Juraj Červenák 2011
Ilustrácia © Michal Ivan 2011
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, sol. s r. o.,
Bratislava 2011

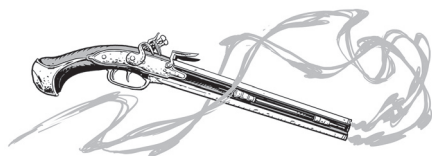
ISBN 978-80-556-0486-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Na týchto stránkach vydané je svedectvo o príhodách neuveriteľných, útrapách brozitánskych i skutkoch udatných, ktoré podstúpil a vykonal slovutný rytier a oficer armády Jeho Veličenstva cisára Leopolda I., kapitán Kornélius Báthory.

Predkladáme ctenému čitateľovi dobrodružstvá v krajoch cudzích i tuzemských, súboje s nepriateľmi pozemskými i pekelnými, bojnosť stretnutí tajomných, zrád mrzkých a ukrutností pohanských. Bokom však nezostanú ani vzplanutia ľúbostné či družnosť mužná, ktorá v nebezpečenstvách nejednému kresťanovi život zachráni.

Toto je zväzok tretí, v ktorom náš brdina vedno s novými druhmi v zbrani unikne úkladom mocipánov v Benátkach a vydá sa na cestu k domovine hornouhorskej. V krajine chorvátskej sa však rúči bohatieri do intríg bezbožných zapletú a pre spásu panny nešťastnej musia v predvečer vojny podniknúť výpravu do končín, kde nebezpečenstvá a nečisté sily za každým bukom striebnu. Nebudú však chýbať ani zápletky ľúbostné a opisy vravy vojnovej. Žasni, ctený čitateľ, čo všetko kapitán v mene vernosti priateľskej a viery kresťanskej zažil a vykonal.

Prológ,

*v ktorom sa na scénu vracajú starí
známi a ozvena už rozpovedaného
príbehu sa stane predslovom k novému
rozprávaniu.*

V ten deň, keď veľkovezír Osmanskej ríše Fazil Ahmed Köprülü paša uzavrel pakt s pekelnými mocnosťami, bolo slnečné počasie.

Vhodnejšou kulisou by zaiste bola vetristá noc s lejacom, hromobitím a blyskavicou v kypiacich mračnách. Najlepšie v lese s vřzgajúcimi kmeňmi, virvarom tieňov a škrabotom bezlistých konárov. Pasovalo by aj odlahlé rázcestie s hrkotom hnátov na šibeniciach. Kobka so spiepnajúcimi fakľami. Zrúcanina hemžiacca sa džinmi.

Lenže vypálilo to tak, že veľkovezír si dohodol stretnutie s temnými silami počas hrejivého popoludnia vo svojej vile na bosporskom pobreží. Navyše vládlo bezvetrie, tu v úžine zriedkavý jav. Fazil Ahmed nepamätal príjemnejší deň.

Priestranná, na červeno natretá *yali* stála na obmurovanom brehu. Z jednej strany ju chránila zeleň na terasách, z druhej voda prielivu, do ktorej sa norili hrubizné koly pod prečnievajúcou *odou* domu. Vyhliaďkovú miestnosť lemoval rad veľkých okien.

Parapety boli sotva lakeť nad podlahou, aby hostia lebediaci na poduškách, pohovkách a taburetoch mali dobrý výhľad von.

Fazil Ahmed mal záhaľku v prepychovej vile ďaleko od mestského hurhaja, smradu a vzduchu zamoreného chorobami rád. To ale neznamenalo, že je leňoch. Za necelý rok vo funkcii zreformoval verejné financie, rozbehol plán na založenie veľkej istanbulskej knižnice, všemožne podporil učencov a vzdelanie a zlikvidoval niekoľko židovských a kresťanských siekt. Okrem toho riadil prípravy na vojnu. Obliehanie Kandie na Kréte už trvalo pridlho, bol najvyšší čas túto bolestnú kapitolu turecko-benátskej vojny dopísať. Zároveň bolo treba pohroziť polmesiacom na severných hraniciach. Fazil by najradšej využil financie z reforiem na založenie nových škôl, ale musel sa zmieriť s faktom, že ich investuje do tvrdej príučky vierolomnému habsburskému cisárovi. Už čoskoro sa na nádvorí paláca Topkapi vztýčia dva zo šiestich sultánových tugov, a tým bude vyhlásená nová svätá vojna s ďaurmi.

Kdeže, novopečený veľkovezír nebol povalač a darebák. Ale o čo intenzívnejšie sa venoval štátnickým povinnostiam, o to viac v súkromí „dýchal“ – istanbulskí boháči a hodnostári tak nazývali odpočinok v bosporských vilách. Keď vo svojej červenej yali usporiadal hostinu, účastníci na ňu spomínali celé mesiace. Jedol do prasknutia, pil do bezvedomia.

Striedanie vysokého pracovného nasadenia a do dna vychutnaného hýrenia sa na ňom nevyhnutne podpísalo. Mal iba dvadsaťsedem rokov, ale vyzeral na štyridsiatnika. Telo ako sud, tvár brunátna, dych ako fučanie kováčskych mechov, vo fúzoch prvé striebro.

Vedel, že by mal pijatiku obmedziť. Nie pre Prorokove prikázania. Víno otupovalo úsudok. To si najmä dnes nemohol dovoliť. A predsa, keď odtrhol zrak od ligotavej hladiny Bosporu a pozrel na prázdnu čašu vo svojej ruke, iba odovzdane zastenal.

„Ešte.“

Čierny otrok vystúpil na *sedye*, dlhé pódium pod oknami, hlboko sa uklonil a z pozlátenej karafy doplnil pohár. Prešiel aj k druhému mužovi, ktorý si hovel na vankúši a hľadel na záliv, ten však zavrtel hlavou.

„Chcem si zachovať čistú myseľ.“

Veľkovezír naňho úkosom zarezal. „Nebud' drzý, Hayreddin!“

„Ráč odpustiť, efendi,“ uklonil sa telnatý tridsiatnik. „Vo svojej zadubenosti si však nedomýšľam, čím sa môj ničomný jazyk previnil.“

„Prestaň s tým.“ Fazil Ahmed si podráždene prihol z čaše. „Voľakedy si kritiku šikovnejšie balil do slov. Dnes už ma výčitkami otvorene fackuješ. Nepotrebujem pripomínať, že ópium a víno zahmlievajú rozum. Musahib má recitovať, spievať, predčítať z Písma. Nemám pravdu, evliya?“

Veľkovezír otázku iba prehodil cez plece, Hayreddin sa ale zvrhol a využil príležitosť počastovať opýtaného nevlúdny, povýšeneckým pohľadom.

Pred sedye kľačal dobre stavaný, nie veľmi honosne odetý päťdesiatnik s opálenou, hladko oholenou tvárou. V inak bystrých očiach sa rysovala zmes únavy a obáv o ďalší osud. Po Fazilovom oslovení rýchlo položil predlaktia na borovicovú podlahu a sklonil čelo k chrbtom dlaní.

„Pravdaže máš, veľkolepý paša!“ zvolal. „Klaniam sa tvojej múdrosti. Presne si vystihol povinnosti musahiba. Ak láskavo dovolíš, doplním k uvedeným schopnostiam aj umenie kaligrafie, hru na rôznorodé hudobné nástroje a znalosti literatúry, histórie a náboženstva. Tí najlepší musahibovia sa chvália titulmi hadži a háfiz a v prípade potreby slúžia svojmu pánovi ako imám či muezín...“

„Stačí, Čelebi,“ zahundral veľkovezír. „V tvojom postavení by som sa vyhýbal chvastaniu. Najlepšie urobíš, keď mi budeš iba pochlebovať a na všetko prítakáš.“

„Ako rozkážeš, najcnostnejší zo statočných! Každé tvoje slovo, ba mrknutie či pokyn, je pre mňa zákon!“

„Vidíš, že to ide. Pokračuj v tom a tvoja hlava sa nepresunie na hrot zastrúhaného kola. Aspoň zatiaľ.“

„Ponížene ti ďakujem, slnko ríše, prvý medzi poverenými, pán múdrosti!“

Hayreddin skrivil ústa, dobre že si smerom k Čelebimu neodplul. „Na niečo ten červ zabudol, efendi. Musahib má byť svojmu pánovi aj dôverníkom a radcom.“

„To mu ale nedáva právo vyhadzovať mu na oči jeho slabosti. Uráža ma to. Ešte na tom nie som až tak zle, aby som si ich neuvedomoval sám.“ Fazil Ahmed do seba prevrátil zvyšok vína. Otrok hneď vykročil na sedye a zodvihol karafu, ale veľkovezír pokrútil hlavou a odložil čašu na nízky stolík.

„Alah,“ zafučal namosúrene a vstal, „dokedy ma ešte nechajú čakať? Hádám si nemyslíia, že *ja* sa budem prispôsobovať *im*? Som druhý muž ríše!“

„Sú nevyspytateľní, ctihodný paša,“ ozval sa Čelebi, tvár stále pritísnutá k podlahe. „Temná moc im dáva pocit, že sú nad ostatnými smrteľníkmi. Buď nanajvyšš opatrný, prosím...“

Zvonka doľahol zvuk trúbky.

„No konečne!“ Fazil Ahmed zostúpil z pódia – dosky podlahy hlasno zavrzgali – a prešiel k veľkému portálu bez dverí. „Evlíya, poď sa zvítať so starými známymi. Som zvedavý, či potvrdia tvoju verziu príbehu. Beda ti, ak si si tú strašidelnú báchorku vycucal z prsta!“

Čelebi vstal a stuhnuto nasledoval veľkovezíra do sofy, hlavnej siene domu. Tu bola podlaha dláždená a nad zurčiacou fontánou uprostred sa klenula kupola s bohatým ornamentálnym zdobením. Všade na stenách viseli zarámované miniatúry a kaligrafie. Fazil Ahmed sa postavil k bohato vyrezávanému *rab-le*, podstavcu na Korán. Možno sa nádejal, že ho Písmo ochráni ako dáky amulet.

Oproti sa otvorili vysoké dvojkrídlové dvere a na prahu pokľakol urastený sipáhi, veliteľ veľkovezírovej osobnej stráže.

„Mocný paša,“ sklonil hlavu, dlaň na hlavici šimširu. „Práve dorazili.“

„Nech vstúpia!“

Čeribaši vstal, pospiatky prekročil prah, ustúpil nabok a úctivo pokynul niekomu na priedomí. Okruhliaky na chodníku, ktorý sa vinul k domu nádhernou záhradou, zaštrkotali pod rýchlymi krokmi. Svetlo vo dverách zatienili tmavé siluety.

Veľkovezírovi zovrelo hrdlo a fúzy mu zvädli. Hneď sa však nadýchol, vypäl hrud', vtiahol brucho a panovačne pokynul.

Vošli. Boli štyria, všetci v splývavých temných hávoch ako jazdci z púšte, aj podobne zaprášení po dlhej ceste. Na hlavách mali

čierne turbany, na tvárach šatky. Bolo nevýslovne trúfale predstúpiť pred druhého muža ríše so zahalenou tvárou, tobôž sa pri vstupe do yali nevyzuť a nevykonať úkony základnej očisty. Ne našiel sa však nikto, kto by štvoricu napomenul. Veľkovezírovi stačil jediný pohľad do očí, ktoré sa dívali spomedzi turbanov a masiek, aby si bol istý, že nikdy nechce vidieť zvyšky tváří.

Za čiernymi mužmi vošiel čeribaši a ďalší členovia gardy. Rozostúpili sa pozdĺž stien. V rukách zvierali luky alebo kopije. Fazil Ahmed však zapochyboval o ich schopnosti včas zasiahnuť, keby ho návštevníci nejako ohrozovali.

Traja zastali obďaleč, štvrtý prikrečil na vzdialenosť troch krokov. Neuklonil sa, ani len nesklopil zrak. Naopak, veľkovezír mal čo robiť, aby zniesol jeho uprený, až do kostí prenikajúci pohľad.

„Buď pozdravený, vládca Osmanov.“

Fazil Ahmed zdvihol obočie, ale nenamietal. „Predstavte sa.“

„Som Birindži – Prvý,“ odvetil vodca štvorice. Hlas mal zastrutý a chrapľavý, akoby dlhé roky holdoval tabaku. „Toto sú Ičindži, Dördündži a Bešindži.“

„Chýba vám Druhý.“

„Odobral sa do neviditeľného sveta. Zaplatil najvyššiu cenu pri naplňaní tvojej vôle.“

„Patrí mu teda úcta. A neúprosný hnev a trest tomu, kto ho zmárnil.“

„Pohltil ho démon menom Namtar.“

Fazil Ahmed nehol brvou. „Čo je zač?“

„Veľký paša, čo znamenajú tieto otázky? Nieкто ti už na ne predsa odpovedal.“ Birindži úkosom pozrel na Čelebiho, ktorý sa pod jeho pohľadom zošúveril ako list v plameni. „Skúšaš ma?“

„Každý príbeh má mnoho verzií. Chcem počuť tvoju. Odpovedaj. Čo je ten džin zač?“

Birindži zachmúrene pokýval hlavou. „Kirmizi Mustafa objavil jeho meno na starovekých hlinených tabuľkách. Namtar tisícok rokov pred príchodom Proroka strážil podzemný svet mŕtvych. Takisto trestal smrteľníkov, keď sa odvracali od bohov. Akiste si počul príbeh o Pandore.“

„Grécka rozprávka z pohanských čias.“

„Pandora mala krčah, v ktorom skrývala všetky choroby a nešťastia. Namtar je obsah tej nádoby.“

Veľkovezír zamračene prikývol. „Takže Kirmizi, bodaj naveky žral trpké ovocie z pekelného stromu, uspel.“

„Áno. Objavil bránu podsvetia a podrobil si jej strážcu.“

Fazil Ahmed mal zovreté hrdlo a srdce mu divo tlklo, no zo všetkých síl sa to snažil zakryť. Po očku pozrel na Čelebiho. Der- viš so sklonenou hlavou zíal do fontány, akoby sa do nej chcel hodiť v nádeji, že ho to preberie z tejto nočnej mory.

„Podľa mojich posledných správ,“ pokračoval veľkovezír, „sa loď s Kirmizim Mustafom priplietla do námornej bitky medzi ostrovmi Kos a Kalymnos. Vezír v nej údajne zahynul a nakrmil ryby na dne mora.“

„Podľa *našich* správ boj prežil a stratil sa niekde na západe, zrejme ako zajatec na ďaurskom korábe.“

„Kde je teda Namtar?“

„Tu.“

Fazil Ahmed mal dojem, že sa sieň, dosiaľ zaliata svetlom a farbami, prepadla do šera. Birindžiho rúcho sa zavlnilo a vynorila sa z neho ruka v čiernej rukavici. Držala striebornú olejovú lampu so zataveným zobákom a pečatou namiesto vrchnáka. Do nej i do povrchu nádoby boli napochytre vyryté akési znaky. Veľkovezír v nich nerozoznal žiadne známe písmo.

„Pôvodne bol v inej nádobe,“ vysvetlil Prvý z Piatich, „ale táto je na cestovanie vhodnejšia.“

Fazil Ahmed hodnú chvíľu mlčky zíal na lampu. Štvorica trepezlivo čakala. Veľkovezír sa viac nevypytoval. Nemalo zmysel dookola sa ubezpečovať o tom, čo už raz bolo vyslovené. Po dlhej odmlke pozrel Prvému do očí, ktoré akoby patrili trojdňovej mŕtvole.

„Potrebujem dôkaz.“

„Pravdaže. Ale nie tu. Určite nechceš, aby sme ti znečistili dom.“

Keď Fazil Ahmed Köprülü nasledoval temných hostí a ostrážitých, hoci zjavne vystrašených sipáhiov von, v duchu sa pýtal, či mu už Boh nepridelil diabolského karína, ktorý ho vedie po hriešnej ceste rovno k Málíkovi, správcovi Pekla.

Chlácholil sám seba, že to robí v záujme ríše a za rozšírenie pravej viery na územia zavšivené kresťanskou a židovskou pliahou. Alah by teda mohol byť veľkodušný a milosrdný.

Veľmi však vlastnému presvedčaniu neveril.

Čelebi nemohol uveriť, že do toho spadol znova. Po rozume mu nevdojak chodila príhoda, ktorou zvykol baviť spoločnosť – tá o Ďaurovi, čo naňho zaútočil počas vyprázdňovania, takže sa pri súboji výdatne vyváľal v nečistote a derviš musel predstúpiť pred serdára zanešvárený a páchnuci ako latrína v lete.

V tejto situácii by bol však jeden výkal lepšia možnosť. Derviš sa už niekoľko dní topil v žumpe. Krátko po bitke pri Kose padol do rúk veľkovezírových ľudí, ktorí ho odviekli do Istanbulu. Ponoril sa do modlitieb, lebo si myslel, že sa už čoskoro stretne s Bohom. Köprülü ho však dočasne omilostil výmenou za podrobnú správu o výprave vezíra Kirmizihho Mustafu do púští za Firatom. Čelebi rozprával všetko obsérne, podrobne a farbisto, aby si tak po vzore bájne Šehrazát predĺžil život a dokázal Fazilovi Ahmedovi, aký je užitočný spoločník.

Z ich rozhovorov čoskoro vyplynulo, že to bol naozaj sám veľkovezír, kto povolal Piatich a nakázal im prekaziť Kirmizihho výpravu. Žumpa sa razom zmenila na celý oceán kalu a Čelebi sa zúfalo snažil udržať na hladine. Navyše hrozilo, že sa z bahna dostane rovno do bublajúcej smoly na dne pekelnéj priepasti.

Keď na koňoch vyklusali z brány yali, od strachu ho až obchádzali mrákoty. Piatim už raz čelil v mystickej vízii a len sústredená modlitba odrazila pazúry ich Zla. Pamätali si to. Birindži ho nepochybne spoznal. Vedel, že derviš na vlastné oči videl poputný koniec ich druhu.

Teraz však Čelebimu vrtala v hlave iná otázka: *Na kom chcú predviesť Namtarove smrtiace schopnosti?*

Nevidel nablízku vhodnejšieho kandidáta.

Allahu ekber! Allahu ekber! Niet božstva okrem Boba a Mο-bamed je jeho...

Birindži sa zvrtol v sedle a preklal Čelebihho pohľadom. Dervišovi zamrzlo srdce. Spomenul si, že Ikindži dokázal čítať myš-

lienky. Zostúpila naňho slabosť, dobre že sa nezvalil zo sedla. Radšej umlčal i vnútornú modlitbu.

Prehupli sa cez temeno vršku nad yali. Zo zelene južne od nich vytŕčali veže pevnosti Anadolu Hisari, nazývanej aj Güzel-dže - Prekrásna. V skutočnosti sa tento prívlastok viac hodil na pevnosť Rumeli Hisari, ktorej hradby sa črtali na protiláhlom brehu úžiny. Ťažko ale nazývať „nádherným“ miesto, ktoré slúžilo ako väzenie a jeho kobky sa hemžili neveriacim svrabom, zajatcami z kresťanských pomedzí.

Temnú štvoricu výhľad nezaujímali. Pokračovali z návršia naspäť do lesa a dolu svahom k rieke Göksu, ktorá sa kúsok pod Anadolu Hisari vlievala do Bosporu. Na brehu jazdci zabočili doľava, proti prúdu, po čoraz užšom chodníku hlbšie do lesa. O pol míle ďalej našli blízko vody čistinu, zastali a zosadli.

„Potrebujeme *dobrovoľníka*,“ povedal Birindži s ohavným dôrazom na druhom slove.

Fazil Ahmed pozrel na Čelebiho. Hayreddin sa uškrnul.

„Nadišiel tvoj čas, pes.“

Derviš pridusene zakvílil a klesol na kolená.

„Prašivý zbabelec,“ odfrkol si Hayreddin a o krok cúvol. Tým pohybom však pritiahol Birindžiho pozornosť. Karín si musahiba premeral a skúmavo mu pozrel do tváre.

„Jeho,“ povedal.

Hayreddin vytreštil oči.

„Môjho pobočníka?“ zachmúril sa veľkovezír.

„Je to zradca,“ namietol Birindži.

„Čože?“

„Jeho mozog je červivý. Hmýria sa v ňom podlé myšlienky. Všetko, čo tu videl a počul, plánuje nahlásiť svojmu pravému pánovi.“

„Vznešený,“ zachripel Hayreddin a zaspätkoval, no narazil chrptom do násady kopije, ktorou mu zahatal cestu jeden zo sipáhiov. „To nie je pravda! Nemám žiadne postranné úmysly! Som bezvýhradne oddaný len tebe, nikomu inému!“

„Je to špión,“ zopakoval Birindži.

Musahib sa vrhol na kolená a udrel čelom o zem. Spod jeho feradže sa ozval zvuk unikajúcich plynov a mľaskot. Vzduch naplnil pach výkalov.

„Čo si vravel o zbabelcoch?“ skrvil veľkovezír ústa.

„Zmiluj sa nad úbohým otrokom, nedostížny paša! Prisahám pri Čiernom kameni z Káby, že som ti bol vždy verný!“

„Mlč! Už niekoľko týždňov mám podozrenie, že niekto z môjho okolia donáša do sultánovho paláca, zrejme priamo Hatidže. Priznaj sa – si tým špicľom ty?“

„Veľkomožný paša,“ bedákal Hayreddin, „ja s tým naozaj nemám nič spoločné...“

„Klame.“ Birindžiho hlas bol stále rovnako bezvýrazný, akoby nezúčastnený.

„Úpenlivo ťa prosím, najcnostnejší zo statočných, pán múdrosti, prvý medzi vybranými...“

„Zavri zobák!“ zavrčal Fazil Ahmed. „Opakuješ Čelebiho slová. Ani podlizovať sa nevieš.“

Hayreddin prešiel do nezrozumiteľného lamentovania.

„Ak sa priznáš,“ pokračoval veľkovezír, „nechám tvoje meno bez poškvrní. Povieť tvojej rodine, že ťa zabil jed v pohári, určite pre mňa. Vznešená, ba hrdinská obeta. Ak však budeš zatľkať, verejne ťa vyhlásim za zradcu a tvojich blízkych postihne krutý trest.“

„Tak či tak zomriem, najmúdrejší z múdrych!“

„Ale môžeš rozhodnúť, či so sebou strhneš aj rodinu.“

Hayreddin chvíľu iba nahlas vzlykal do trávy. Potom zdvihol hlavu a zaslzený zrak.

„Sultánka matka mi prisľúbila titul vezíra a doživotnú rentu vo franskom zlate. Odpuť, vznešený! Pri Prorokovi ťa prosím, nezosielaj svoj hnev na mojich príbuzných. Sú nevinní. Nikto z nich o mojej zrade nemal potuchy!“

Veľkovezírovi ešte viac potemnela tvár. Pozrel na Birindžiho a prikývol.

„Ustúpte,“ povedal Prvý z Piatich a vytiahol spod rúcha striebornú lampu.

„Evliya?“

K zemi pritisnutý derviš vzhliadol. Vyzeral, akoby za posledné minúty prežil dlhú zimu – opálená tvár mu načisto zbledla, priam zozelenela.

„Vstaň a choď nabok!“

Čelebi sa pozviechal a pratal sa od Hayreddina. Aj sipáhovia cúvli na kraj čistiny a vytvorili okolo kľačiaceho musahiba zachmúrený, mĺkvy kruh. Dokonca aj Tretí, Štvrtý a Piaty cúvli do bezpečnej vzdialenosti.

„Nech uvidíte čokoľvek,“ nakázal Birindži, „nehovorte s tým a nepribližujte sa k tomu.“

Nato opatrne odlúpol pečat, položil lampu na zem a o krok ustúpil. Ruku s pečatou vystrel pred seba a povedal čosi v neznámom jazyku.

Chvíľu sa nič nedialo. Hayreddin sa bľabotavo modlil a smrkal. V korunách stromov čvirikali vtáky.

Potom zrazu zmĺkli.

Hayreddin vypúli oči na čierny dym, valiaci sa z lampy. Ani nehlesol. Možno dúfal, že ak zostane potichu, tá vec ho nezbadá.

Darmo. Čierny chuchvalec sa netrpezlivo zavrtil nad stredom čistiny a zhustol ako bahno zvírené na dne čierneho jazierka. Vzápätí z neho niekto vykročil.

Hayreddinovi poklesla sánka. „Ali?“

Veľkovezír žiadneho Aliho nevidel. Chlapec, ktorý sa uprostred polianky zjavil, zo všetkého najviac pripomínal Ilhana, jeho otroka a milenca, čo vlani zomrel na zápal pľúc. Takmer ho oslovil, ale spomenul si na výstrahu, aby na seba neupozorňoval.

„Ali, kde sa tu berieš?“ Hayreddin sa nadvihol. Jeho dávno mŕtvy brat sa vlúdne usmial a podal mu ruku. Musahib ju zovrel.

Čelebi odvrátil zrak.

Veľkovezíra najviac prekvapila – a vystrašila – rýchlosť, s akou všetko prebehlo. Hayreddina okamžite skrútila bolesť. Ohlušujúco zavyl a s rukami vrazenými do slabín sa zvalil na tvár, v tej chvíli už bublajúcu vredmi. Zalomcovali ním kŕče. Krik sa zmenil na chrčanie. Z úst vychrstli krvavé zvratky. Metal sa, zarýval chodidlá do zeme, skrivenými prstami šklbal trsy trávy. Z praskajúcich fialových vredov cíkal hnis.

Všetci okolostojaci, vrátane temnej štvorice, urobili ďalší krok vzad.

Hayreddinov hlas postupne odumrel. Po šatách sa mu šírili tmavé škvrny, spoza goliera a z rukávov feradže tieklo čosi ako

krvavé blato. Telo sa naposledy zachvelo a znehybnelo. Čistinou sa šíril zadúšajúci pach.

„Alah,“ šepol veľkovezír.

Ilhan sa k nemu zvrtol. Birindži však zodvihol ruku, ukázal mladíkovi znak na pečati a čosi mu rozkázal. Prízrak s istým sklamaním v tvári vkročil naspäť do čierneho oblaku. Čmud – alebo čokoľvek to bolo – sa bleskovo vrátil do lampy. Prvý z Piaticich ju zdvihol a pozorne uzavrel pečatou.

„Spáľte to,“ kývol na biednu kôpku uprostred čistiny.

Jeden sipáhi na Birindžiho povel doniesol nádobu s horľavým olejom. Zakryl si tvár koncom turbana, opatrne pristúpil k mŕtvole a z najväčšej možnej vzdialenosti ju hojne polial. Čeribaši medzitým škrtol kresadlom a zapálil kúsok kúdele. Krátko nato Hayreddinove ostatky vzbĺkli vysokým plameňom a cez koruny stromov sa precedil čierny dym.

To už stál Fazil Ahmed obďaleč na brehu Gökse a hlasno lapal po dychu. Nezdravo brunátna tvár mu ešte nezdravšie zbledla. Zakašlal a hlasno si chriakol do vody.

„Presvedčil si sa, čo Namtar dokáže.“

Veľkovezír sa obzrel. Birindži stál kúsok za ním, čierna silueta v tmavozelenom lesnom tieni.

„Predstav si,“ pokračoval Prvý, „ako rýchlo vyhladí nepriateľský hrad či mesto. Nakazenie tisícok ľudí sa nebude rátať na dni, ale na hodiny.“

„Je to mocná zbraň, bezpochyby. Možno najmocnejšia, akú kedy smrteľník držal v rukách. Čo ma privádza k zásadnej otázke.“

„Chceš vedieť, prečo ti ju núkame. Prečo ju nepoužijeme pre svoje ciele a vlastný prospech. Prečo sa chceme deliť o moc, ktorú Namtar svojmu pánovi dáva.“

Fazil Ahmed pozrel karínovi do očí a chvíľu tak vydržal. „Aká je teda odpoveď?“

„Máme svoje dôvody. Žijeme v utajení, pohybujeme sa v tieni, šepkáme v tme.“

„Taká je náтура karína,“ osmelil sa veľkovezír.

Birindži chvíľu neodpovedal. Vzduchom sa šíril smrad spáleného mäsa.

„Áno. My sprevádzame. Radíme. Ukazujeme cestu.“

„Cestu kam? Do Džehennemu?“

„To je úloha karínov, čo slúžia Alahovi. My sme sa z jeho moci vymanili. Ale to je teraz vedľajšie. Potrebuješ vedieť len toto: Taká nebezpečná zbraň by mala slúžiť vyšším cieľom. Iste, s jej pomocou možno vyhladiť celé kráľovstvá, ba národy. Lenže prečo by to niekto robil? Skaza takého rozsahu nemá žiaden zmysel. Keď už máš raz v rukách takú ničivú silu, stačí ju použiť ako hrozbu.“

„Čím mocnejšia zbraň, tým menej mŕtvych. To chceš povedať?“

„Vravím, že môžeš zabezpečiť neslýchaný rozmach ríše bez toho, aby si viedol krvavú vojnu.“

Veľkovezír zachmúrene prikývol. „To je lákavá predstava. Ale znovu sa pýtam – prečo by vám malo záležať na rozšírení ríše? Ste zhmotnené rúhanie. Nezáleží vám na šírení viery.“

„A ja ti znovu vravím, aby si sa o naše dôvody nestaral. Nešíjeme na teba zradu. Mysli len na možnosti, ktoré ti naša dohoda núka.“

„Som muž, ktorý myslí aj na dôsledky.“

„Si predovšetkým mocný muž. Možno najmocnejší muž pod slnkom. Sultán je iba pajác z paláca, mamičkin maznáčik. Ty vládneš Osmanovým vnukom. Preto vložíme zbraň do tvojich rúk. Lepšie povedané – použijeme ju v tvojom mene. Predstav si, ako tvoja moc vzrastie, keď sa ti podarí zlomiť neveriacich bez obrovských strát na tureckých životoch.“

„Kam ešte môže rásť moja moc?“

„Aj veľkovezír je iba sultánov otrok. Nechceš to zmeniť?“

„Hovoríš o zvrhnutí panovníka? O nastolení novej dynastie?“

„Keď uskutočníme náš plán, Mehmed ti rád odovzdá svojich šesť tugov.“

Veľkovezír odvrátil zrak a chvíľu sa zamyslene díval do vody.

„Aký je teda plán?“

„Poštujeme Namtara na významné kresťanské mesto. Premeňme ho na obrovské mrchovisko a tým zasejeme do srdca neveriacich kráľov smrteľný strach. Krátko nato nastane čas na recitovanie víťaznej súry.“

„Aby sa nám podrobili, musia uveriť, že tú skazu dokážeme spôsobiť zámerne, kedy chceme a kde chceme.“

„Iste. Preto im *predtým* pošleš list s výstrahou. Budú to považovať za plané hrozby... až kým im Namtar nezaklope na dvere.“

„Ako zabránime rozšíreniu nákazy na väčšie územie?“

„Nevidel si, ako rýchlo zabíja? Myslíš, že niekto stihne ujsť a zaniest chorobu do iného mesta?“

„Hm. Znie to jednoducho. Tak či onak ale musím na sever vytiahnuť s vojskom.“

„Musíš. No jeho jedinou úlohou bude obsadzovať územia, vydané zastrašenými Ľaurskými vládcami. Rýchly zisk z nových provincií, navyše nespustošených vojnou, ti mnohonásobne vyhradí náklady na vyslanie vojska.“

„Ešte niečo: keď si povedal *významné mesto*, napadla mi Viedeň.“

„Najlogickejšia možnosť.“

„Bola by jej škoda. Viedeň je ako preplnená pokladnica, stačí odlomiť zámku a začne sa sypať zlato. Navyše má dokonalú polohu, môže byť naším novým hlavným mestom v Európe. Keby sme nákazu vypustili za jej hradbami, mesto by bolo celé mesiace, ak nie roky neobývateľné. Zvážme inú možnosť.“

„Rozumiem, veľký paša, ale naša hrozba kresťanským vládcom musí mať váhu. Keď zničíme iba dáky bezvýznamný hrad, žiadny kráľ či cisár sa ti nepoddá.“

„Nebude to bezvýznamný hrad, Birindži. Na hraniciach Kanížského ejaletu postavili chorvátski Ľauri novú pevnosť. Je to výsmech do tváre pravoverných a hlavne výsmech sultánovi, ktorý jej výstavbu ľstivému chorvátskemu kniežatu osobne povolil.“

„Povolil výstavbu nepriateľskej pevnosti?“ zachechtal sa Birindži. „To je ale hlupák!“

Veľkovezír stuhol. Niežeby ten názor nezdieľal, ale jakživ by čosi také nevyriekol nahlas. Ani v kruhu najvernejších – kdekoľvek sa mohlo vyskytnúť pozorné ucho, ku ktorému patrili utárané ústa. Hayreddin bol dôkaz.

„Nech je ako chce, hrad stojí a prasožrúti z neho podnikajú nájazdy na naše územie. Aj sultán pochopil svoju chybu. Na jeho naliehanie sme zbúranie pevnosti pripísali na zoznam podmienok, ktoré musí nemecký cisár splniť, ak má byť predĺžená mierová zmluva. Peklu zapredaní Chorváti však odmietli hrad zrucať.“